RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

28. oktober 1999 *

I sag T-210/95,

European Fertilizer Manufacturers' Association (EFMA), Zürich (Schweiz), ved advokaterne Dominique Voillemot og Olivier Prost, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Carlos Zeyen, 67, rue Ermesinde,

sagsøger,

støttet af

Den Franske Republik ved kontorchef Catherine de Salins, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, og ekspeditionssekretær Gautier Mignot samt, under den mundtlige forhandling, ved ekspeditionssekretær Sujiro Seam, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

mod

Rådet for Den Europæiske Union, først ved de juridiske konsulenter Yves Crétien og Antonio Tanca, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og derefter ved Antonio Tanca, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og Georg Berrisch, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Allessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 2022/95 af 16. august 1995 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ammoniumnitrat med oprindelse i Rusland (EFT L 198, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Potocki, og dommerne K. Lenaerts, C.W. Bellamy, J. Azizi og A.W.H. Meij,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 17. marts 1999,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ved afgørelse 94/293/EF af 13. april 1994 om godtagelse af tilsagn i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af ammoniumnitrat med oprindelse i Litauen og Rusland og om afslutning af undersøgelsen vedrørende disse lande samt om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ammoniumnitrat med oprindelse i Hviderusland, Georgien, Turkmenistan, Ukraine og Usbekistan (EFT L 129, s. 24, herefter »den regionale afgørelse«) afsluttede Kommissionen den undersøgelse, den havde foretaget i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen til Det Forenede Kongerige af ammoniumnitrat med oprindelse i Litauen og Rusland (herefter »den regionale procedure«), idet den godtog tilsagnet om at begrænse eksportmængden fra hvert af disse to lande til den nævnte medlemsstat til 100 000 tons pr. år.

2 På baggrund af en klage indgivet af sagsøgeren offentliggjorde Kommissionen den 9. juni 1994 en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen til Fællesskabet af ammoniumnitrat med oprindelse i Litauen og Rusland og iværksatte en undersøgelse på fællesskabsplan (EFT C 158, s. 3).

3 Den 6. december 1994 bekendtgjorde Kommissionen, at den indledte en fornyet behandling af den regionale afgørelse (EFT C 343, s. 9), under henvisning navnlig til, at hvis beskyttelsesforanstaltninger skulle vise sig nødvendige på fællesskabsplan, ville de finde anvendelse i Fællesskabet som helhed, herunder i Det Forenede Kongerige.

4 Den 15. december 1994 tilsendte Kommissionen sagsøgeren en underretningsskrivelse, hvori den anførte de foreløbige konklusioner af den undersøgelse, den havde foretaget på fællesskabsplan, samt de faktiske omstændigheder og væsentlige overvejelser, på grundlag af hvilke den påtænkte at indføre antidumpingforanstaltninger på fællesskabsplan i form af en variabel told over for indførslen af ammoniumnitrat med oprindelse i Rusland og Litauen. Den præciserede navnlig, at ved fastsættelsen af den forhøjelse, der skulle finde anvendelse på prisen på dumpingimporten, for at afhjælpe den skade, fællesskabsindustrien lider, ville de vejede gennemsnitsomkostninger pr. ton ammoniumnitrat i sække fremstillet af denne industri blive forhøjet med en fortjeneste på 5%.

5 I sit svar af 9. januar 1995 gjorde sagsøgeren navnlig gældende, at Kommissionen ved beregningen af »indikativprisen«, dvs. den mindstepris, der gør det muligt at afhjælpe den skade, fællesskabsindustrien lider, burde have lagt en fortjenstmargen på 10% af de ovennævnte omkostninger til grund, således som den havde gjort i den regionale afgørelse.

6 Den 6. april 1995 tilsendte Kommissionen sagsøgeren en yderligere underretningsskrivelse, hvorved dens skrivelse af 15. december 1994 ændredes, og hvori

var anført de faktiske omstændigheder og væsentlige overvejelser, på grundlag af hvilke den påtænkte at foreslå Rådet at indføre antidumpingforanstaltninger i form af en variabel told over for indførslen af ammoniumnitrat med oprindelse i Rusland og at afslutte undersøgelsen for så vidt angår indførsel fra Litauen. Kommissionen svarede også på sagsøgerens argumenter, idet den fastholdt sit synspunkt om, at beregningen af indikativprisen som grundlag skulle have en fortjenstmargen på 5% af omkostningerne.

7 I en skrivelse af 14. april 1995 gentog sagsøgeren, at den fortjenstmargen, der efter sagsøgerens opfattelse skulle lægges til grund for beregningen af indikativprisen, skulle være 10% for at gøre det muligt for fællesskabsindustrien at opnå et rimeligt afkast af den investerede kapital.

8 Den 25. april 1995 tilsendte sagsøgeren Kommissionen to notater af 24. april 1995 fra franske gødningsproducenter, det ene fra selskabet Hydro Agri France, og det andet fra selskabet Grande paroisse. Ifølge sagsøgeren fremgik det af disse dokumenter, at en fortjenstmargen på 10% af omkostningerne udgjorde det absolutte, nødvendige minimum for industriens overlevelse.

9 Den 2. maj 1995 tilsendte Kommissionen sagsøgeren et notat, hvori den begrundede sin vurdering, hvorefter fortjenstmargenen skulle fastsættes til 5% af fællesskabsindustriens omkostninger. Ifølge notatet, der var bilagt Kommissionens talmæssige opgørelser, kunne den margen på 10%, der fandt anvendelse under den regionale procedure, ikke overføres til Fællesskabet som helhed, idet produktionsomkostningerne i Det Forenede Kongerige var lavere end fællesskabsgennemsnittet.

10 I en skrivelse sendt til kommissionsmedlemmet for antidumpingsager, Sir Leon Brittan, den første juni 1995 bestred sagsøgeren denne vurdering.

11 Den 2. juni 1995 tilsendte Kommissionen sagsøgeren en tredje underretningsskrivelse, hvori den på visse punkter ændrede sin tidligere stillingtagen, navnlig for så vidt angår beregningen af dumpingmargenen, skadestærskelen og den nødvendige mindstepris til afhjælpning af den lidte skade. Den fastholdt imidlertid, at den fortjenstmargen, der skulle tages i betragtning ved beregningen af indikativprisen, skulle være 5%.

12 I en skrivelse af 15. juni 1995 til Kommissionen fremførte sagsøgeren på ny sine argumenter til støtte for fastsættelsen af fortjenstmargenen til 10%.

13 I sit svar af 23. juni 1995 anførte Kommissionen navnlig, at der ud over de hensyn, der var anført i dens skrivelse af 2. juni 1995, måtte lægges vægt dels på, at den fortjenstmargen på 10%, der benyttedes i den regionale procedure, ikke beregnedes på grundlag af den britiske industris faktiske produktionsomkostninger, men på grundlag af omkostningerne efter justering for virkningerne af andre faktorer end dumpingimporten, dels på, at fællesskabsindustriens faste omkostninger var lidt højere end nødvendigt som følge af opretholdelsen af en overkapacitet.

14 Den 3. august 1995 vedtog Kommissionen afgørelse 95/344/EF om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ammoniumnitrat med oprindelse i Litauen (EFT L 198, s. 27).

15 Samme dag vedtog Kommissionen afgørelse 95/345/EF om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen til Det Forenede Kongerige af ammoniumnitrat med oprindelse i Rusland og om afslutning af den fornyede antidumpingundersøgelse vedrørende importen til Det Forenede Kongerige af ammoniumnitrat med oprindelse i Litauen (EFT L 198, s. 29). Ved denne afgørelse ophævedes de eksisterende regionale foranstaltninger, der begrænsede

eksportmængden af ammoniumnitrat fra Rusland til Det Forende Kongerige, mens de nævnte foranstaltninger opretholdtes for så vidt angår ammoniumnitrat med oprindelse i Litauen.

16 Den 16. august 1995 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 2022/95 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ammoniumnitrat med oprindelse i Rusland (EFT L 198, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

17 I overensstemmelse med artikel 23 og 24 i Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1) blev den anfægtede forordning vedtaget på grundlag af reglerne i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«).

18 Ved artikel 1 i den anfægtede forordning indføres en endelig antidumpingtold på importen af ammoniumnitrat med oprindelse i Rusland til et beløb svarende til forskellen mellem 102,9 ECU pr. ton, netto, for den pågældende vare og nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, i alle tilfælde, hvor sidstnævnte er lavest.

19 I betragtning 89, 90 og 91 til den anfægtede forordning er anført grundene til, at fællesskabsindustriens vejede gennemsnitlige produktionsomkostninger pr. ton ammoniumnitrat i sække er beregnet og tillagt en fortjenstmargen på 5% som grundlag for at fastsætte den prisforhøjelse for dumpingimporten, som er nødvendig for at afhjælpe den skade, fællesskabsindustrien lider.

Retsforhandlinger og parternes påstande

20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. november 1995 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

21 Ved kendelse af 28. juni 1995 har Retten (Anden Udvidede Afdeling) meddelt Den Franske Republik og Kommissionen tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for henholdsvis sagsøgerens og sagsøgtes påstande.

22 Ved skrivelse af 7. maj 1997 har sagsøgeren anmodet om tilladelse til at procedere på fransk under den mundtlige forhandling. De andre parter har indgivet deres bemærkninger til denne anmodning mellem den 28. maj og 4. juni 1997.

23 Den 17. december 1997 afsagde Retten dom i sagen EFMA mod Rådet (sag T-121/95, Sml. II, s. 2391). Ved Justitskontorets skrivelse af 19. december 1997 har Retten (Anden Udvidede Afdeling) opfordret parterne til at fremkomme med en udtalelse vedrørende denne doms eventuelle konsekvenser for den forsatte procedure i den foreliggende sag. Sagsøgeren, Den Franske Republik og Rådet har besvaret denne opfordring mellem den 8. januar og den 9. februar 1998.

24 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Sagsøgerens anmodning om at måtte procedere på et andet sprog end processproget er blevet forkastet. Den mundtlige forhandling, der oprindelig var berammet til den 13. januar 1999, blev efter parternes anmodning udsat til det offentlige retsmøde den 17. marts 1999. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål denne dag.

25 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 1 i den anfægtede forordning annulleres.

— Der træffes bestemmelse om opretholdelse af den antidumpingtold, der er fastlagt ved denne bestemmelse, indtil de kompetente institutioner træffer de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af Rettens dom.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Den Franske Republik har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 1 i den anfægtede forordning annulleres.

— Der træffes bestemmelse om opretholdelse af den antidumpingtold, der er indført ved denne bestemmelse, indtil de kompetente institutioner træffer de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af Rettens dom.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Kommissionen, der har fået tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande, har ikke afgivet interventionsindlæg.

Realiteten

Parternes argumenter

29 I stævningen har sagsøgeren gjort ét anbringende gældende. Sagsøgeren har henvist til betragtning 89 til den anfægtede forordning, og har anført, at Rådet ved at fastlægge en fortjenstmargen på 5% for fællesskabsproducenterne af ammoniumnitrat har anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til sagens omstændigheder.

30 Sagsøgeren har for det første henvist til sine skrivelser af 9. januar, 14. april, 25. april, 1. juni og 15. juni 1995 og har anført, at sagsøgeren i forbindelse med undersøgelsen navnlig har gjort følgende gældende: a) en fortjenstmargen på 10% er nødvendig for fællesskabsindustrien for at opnå et rimeligt afkast af den investerede kapital; b) fortjenstmargenen på 10%, som er fastsat i den regionale afgørelse for samme produkt, er også afgørende for beregningen af indikativprisen på fællesskabsplan under hensyn navnlig til betragtning 46 til denne

afgørelse, hvorefter »den pågældende erhvervsgren bør opnå en fortjenstmargen på mindst 10% for at forblive konkurrencedygtig og for at kunne foretage nye investeringer«; c) der var ikke grundlag for at sondre mellem de forskellige fællesskabsproducenter, navnlig for så vidt angår de franske producenter, ved beregningen af fortjenstmargenen; d) fastsættelsen af fortjenstmargenen for fremstillingen af ammoniumnitrat kan ikke støttes på den fortjenstmargen på 5%, der er fastsat i sagen vedrørende indførsel af opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat, benævnt »UAN« (herefter »UAN-sagen« — jf. Rådets forordning (EF) nr. 3319/94 af 22.12.1994 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat med oprindelse i Bulgarien og Polen eksporteret af selskaber, der ikke er fritaget for tolden, og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 350, s. 20)) og i sagen vedrørende indførslen af urinstof (herefter »urinstofsagen« — jf. Rådets forordning (EF) nr. 477/95 af 16.1.1995 om ændring af de endelige antidumpingforanstaltninger gældende for indførslen til Fællesskabet af urinstof med oprindelse i det tidligere Sovjetunionen og om bortfald af antidumpingforanstaltningerne gældende for indførslen til Fællesskabet af urinstof med oprindelse i det tidligere Tjekkoslovakiet (EFT L 49, s. 1)).

31 Sagsøgeren har navnlig understreget, at sagsøgeren i sin skrivelse af 25. april 1995 har tilvejebragt detaljerede analyser foretaget af selskaberne Hydro Agri France og Grande paroisse, som viser, at en fortjenstmargen på 10% af omkostningerne udgjorde det absolutte, nødvendige minimum for fællesskabsindustriens overlevelse.

32 Sagsøgeren har herudover påberåbt sig en undersøgelse foretaget af Z/Yen Ltd, et konsulentfirma, der er specialiseret i analyse af balancen mellem risici og indtægter, navnlig i industrien (»Z/Yen-undersøgelsen«). Denne undersøgelse viser, at en fortjenstmargen på 10% af de reelle omkostninger udgør den minimumsmargen, der er nødvendig for at forhindre, at fællesskabsindustrien for ammoniumnitrat lider en alvorlig skade, der kan medføre dens forfald. Herudover udgør en fortjenstmargen på 15% det nødvendige minimum, der gør det muligt for fællesskabsindustrien dels at finansiere de investeringer, der er nødvendige for dens bestående, dels at geninvestere og modernisere og udskifte det eksisterende produktionsapparat.

33 Selv om undersøgelsen er foretaget i november 1995, altså efter vedtagelsen af den anfægtede forordning, anser sagsøgeren sig for berettiget til at fremlægge den for Retten som supplerende bevismiddel (jf. forslag til afgørelse fra generaladvokat Fennelly til Domstolens dom af 29.2.1996, C-56/93, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 723, på s. 727, punkt 30, og forslag til afgørelse fra generaladvokat Mancini til Domstolens dom af 14.7.1998, sag 187/85, FEDIOL mod Kommissionen, Sml. s. 4155, på s. 4173, punkt 7).

34 Sagsøgeren har tilføjet, at fællesskabsproducenterne under den administrative procedure i besvarelse af Kommissionens spørgeskemaundersøgelse vedrørende rentabiliteten har oplyst fortjenstmargener på mellem 10 og 41%, dvs. et vejet gennemsnit for den reelle produktion i undersøgelsesperioden på 16,2%. Denne størrelse er forenelig med den rentabilitetssats på 15,6%, som industrien opnåede i 1990-91, før dumpingimporten (jf. betragtning 51 til den anfægtede forordning).

35 Over for det forhold, at Rådet i svarskriftet (jf. navnlig punkt 15) har begrundet fortjenstmargenen på 5% med, at andre faktorer end de omhandlede indførsler ligeledes har bidraget til den skade, fællesskabsindustrien har lidt, har sagsøgeren gjort gældende, at dette argument hverken er anført i den anfægtede forordning eller blev anført under den administrative procedure. Det følger heraf, at der foreligger en tilsidesættelse af begrundelsespligten i EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), ligesom der foreligger en tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

36 Under alle omstændigheder har Rådet anlagt et åbenbart urigtigt skøn vedrørende de andre faktorer, der ifølge svarskriftet er taget hensyn til ved fastsættelsen af antidumpingtoldens størrelse. For det første har den nedbringelse af lagerbeholdningerne, der er nævnt i betragtning 70 til den anfægtede forordning, ikke medført en forøgelse af omkostningerne. For det andet var nedgangen i mængden af ammoniumnitrat, som anvendtes til internt forbrug, uvæsentlig i forhold til den samlede produktion, og den havde ikke nogen negativ virkning på omkostningerne. For det tredje var der, i modsætning til det, der

anføres i betragtning 71 til den anfægtede forordning, ikke i perioden nogen overkapacitet i fællesskabsindustrien. For det fjerde havde en eventuel overkapacitet kun en svag indflydelse på omkostningerne, navnlig fordi de fabrikker, der fremstiller ammoniumnitrat, også fremstiller andre kvælstofprodukter. Under alle omstændigheder var arbejdskraftsindekset ifølge de af Kommissionen udsendte dokumenter faldet fra 100 i 1990-1991 til 93,9 i 1993-1994. Denne forbedring af produktiviteten viser, at de faste omkostninger ikke blev fastholdt på et højere niveau end nødvendigt.

37 Endelig har sagsøgeren som svar på argumentet om, at anvendelsen i antidumpingproceduren vedrørende ammoniumnitratimporten af en fortjenstmargen, der er forskellig fra den, der er lagt til grund i urinstof- og UAN-sagerne, kunne ødelægge den konkurrencemæssige ligevægt mellem disse produkter, gjort gældende, at en landbrugers valg af en bestemt gødningstype ikke afhænger af fortjenstmargenen på fremstillingsstadet, men af diverse andre faktorer såsom jordens surhedsgrad, afgrødens art og de klimatiske betingelser samt af prisen pr. ton af det kvælstof, der indgår i den pågældende gødningsblanding.

38 Den Franske Republik har som intervenient tilsluttet sig sagsøgerens opfattelse og har bl.a tilføjet, at den praksis, fællesskabsinstitutionerne sædvanligvis følger, er at fastsætte fortjenstmargenen til den minimumsstørrelse, der gør det muligt at sikre fællesskabsindustriens levedygtighed (jf. Rådets forordning (EF) nr. 5/96 af 22.12.1995 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af mikrobølgeovne med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Republikken Korea, Malaysia og Kongeriget Thailand og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT 1996 L 2, s. 1, betragtning 64) og Kommissionens forordning (EF) nr. 2997/95 af 20.12.1995 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ubearbejdet magnesium med oprindelse i Rusland og Ukraine (EFT L 312, s. 37, betragtning 76)).

39 Ligeledes henviser fællesskabsinstitutionerne jævnligt til den margen, der blev iagttaget, før dumpingpraksis satte ind (Kommissionens forordning (EF) nr. 2318/95 af 27.9.1995 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på

importen af visse rørfittings af jern og stål med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Kroatien og Thailand og om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af disse fittings med oprindelse i Den Slovakiske Republik og Taiwan (EFT L 234, s. 4, betragtningernes punkt 78) og Kommissionens forordning (EF) nr. 1648/94 af 6.7.1994 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af furazolidon med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 174, s. 4, betragtning 42)). I det foreliggende tilfælde konstaterede Rådet i betragtning 53 til den anfægtede forordning, at fællesskabsindustrien i 1990-1991 havde haft en fortjenstmargen på 15,6%, hvilket blev betegnet som en »tilfredsstillende fortjeneste«.

40 I øvrigt viser konstateringen af, at fællesskabsindustrien nedbragte sine produktionsomkostninger fra 126 til 115 ECU pr. ton mellem 1990-1991 og 1993-1994 (jf. betragtning 72 til den anfægtede forordning), at fællesskabsindustriens fortjenstmargen i fraværet af dumping ikke ville være blevet formindsket mærkbart i forhold til niveauet i 1990-1991.

41 I øvrigt blev den britiske industris gennemsnitlige fortjenstmargen mellem 1989 og 1991 i den regionale afgørelse anslået til 11%, og minimumsfortjenstmargenen blev fastsat til 10%.

42 I UAN- og urinstofsagerne blev fastsættelsen af fællesskabsindustriens fortjenstmargen til 5% kraftigt anfægtet af fællesskabsproducenterne, hvorfor Rådet ikke kan søge støtte i dette fortilfælde. Hensynet til konkurrencemæssig ligevægt mellem urinstof, UAN og ammoniumnitrat kan langtfra begrunde en undervurderet fortjenstmargen, men kræver tværtimod, at der for sidstnævnte fastsættes en rimelig fortjenstmargen.

43 For så vidt angår opretholdelsen af overkapacitet, der er den eneste faktor, som udtrykkeligt er nævnt i betragtning 91 til den anfægtede forordning, har Rådet ved at angive, at fællesskabsindustriens produktionsomkostninger var »lidt højere end nødvendigt« som følge af denne faktor, anerkendt, at den kun kan have haft en begrænset indvirkning på omkostningerne. Endvidere har Den Franske Republik af de grunde, sagsøgeren har anført i replikken, bestridt, at der i undersøgelsesperioden forelå overkapacitet, som kunne forøge de faste omkostninger.

44 For så vidt angår den britiske industris påståede lavere produktionsomkostninger har Rådet fastsat, at en rimelig fortjenstmargen for denne var 10%, mens den tegnede sig for mindst 45% af fællesskabsproduktionen i undersøgelsesperioden (jf. betragtning 84 til den anfægtede forordning). Følgelig betyder fastlæggelsen af en gennemsnitlig fortjenstmargen for samtlige producenter i Fællesskabet på 5%, at mere end halvdelen af fællesskabsproduktionen ville få en margen, der er praktisk talt nul, hvilket er åbenbart urimeligt.

45 Endelig tages der i Kommissionens sammenlignende beregning (jf. Kommissionens skrivelse af 2.5.1995) af de britiske og de øvrige fællesskabsproducenters produktionsomkostninger ikke hensyn til virkningen af devalueringen af det britiske pund i slutningen af 1992, dvs. umiddelbart efter den undersøgelsesperiode, som den regionale procedure drejede sig om.

46 Rådet har anført, at det fremgår af grundforordningens artikel 4, at formålet med antidumpingforanstaltninger alene er at afhjælpe hele den skade, der skyldes dumpingimporten eller den subsidierede import, men ikke skade forvoldt af andre faktorer. Antidumpingtolden kan ikke være højere end nødvendigt for at nå dette mål (jf. grundforordningens artikel 13, stk. 3).

47 I overensstemmelse med disse principper har Rådet i det foreliggende tilfælde fastsat antidumpingtolden på grundlag af den mindstepris, dumpingimporten fra Rusland skulle nå for at fjerne den skade, den påfører fællesskabsindustrien. Ved

fastlæggelsen af denne indikativpris eller »mindstepris« har Rådet forhøjet fællesskabsindustriens faktiske, vejede gennemsnitsproduktionsomkostninger pr. ton med en fortjenstmargen på 5%.

48 Rådet bestrider ikke, at den således beregnede mindstepris ikke nødvendigvis svarer til den pris, fællesskabsindustrien med dens nuværende struktur anser for nødvendig for at opnå et tilstrækkeligt afkast af investeringerne og forblive leve- og konkurrencedygtig. Hovedårsagen hertil er, at en del af den skade, fællesskabsindustrien har lidt, skyldes andre faktorer (jf. betragtning 75 til den anfægtede forordning). Fællesskabsproducenternes strategi, der bestod i nedbringelse af lagerbeholdningerne, og nedgangen i mængden af ammoniumnitrat, som anvendtes til internt forbrug, har nemlig bidraget væsentligt til faldet i deres produktion. I øvrigt har opretholdelsen af en overskydende produktionskapacitet medført højere faste omkostninger end nødvendigt (jf. betragtning 70 og 71 til den anfægtede forordning). Efter Rådets opfattelse måtte det se bort fra den del af skaden, som skyldtes disse faktorer, ved fastsættelsen af indikativprisen.

49 For så vidt angår den regionale afgørelse blev indikativprisen for import af ammoniumnitrat til Det Forenede Kongerige beregnet med udgangspunkt i justerede produktionsomkostninger, ikke med udgangspunkt i faktiske produktionsomkostninger, således at der sås bort fra en stigning i undersøgelsesperioden, som skyldtes andre faktorer end dumpingimporten (jf. betragtning 121 til denne afgørelse). I det foreliggende tilfælde har Rådet ikke fulgt samme fremgangsmåde på grund af det store antal producenter, der virker under forskelligartede betingelser, og på grund af de problemer, der ville have været forbundet med at tage hensyn til adskillige valutaer. Følgelig nedsatte Rådet, som i UAN-sagen, fortjenstmargenen for at tage hensyn til den omstændighed, at det var de faktiske omkostninger og ikke de justerede omkostninger, der blev lagt til grund. De to fremgangsmåder fører til samme resultat.

50 I øvrigt er den britiske industris produktionsomkostninger lavere and de andre fællesskabsproducenters omkostninger.

51 Rådet har ligeledes taget hensyn til den omstændighed, at det i UAN- og urinstofsagerne havde truffet antidumpingforanstaltninger på grundlag af en fortjenstmargen på 5% (jf. betragtning 89 til den anfægtede forordning). Selv om salgspriserne varierer på de forskellige markeder i Fællesskabet afhængigt af klimaet, jordbundstypen osv., er urinstof, UAN og ammoniumnitrat ligeartede varer, hvis indhold af kvælstof er det afgørende element, hvorfor en accept af en fortjenstmargen for ammoniumnitrat, som var forskellig fra de 5%, der var fastsat for urinstof og UAN, ville have forrykket den konkurrencemæssige balance mellem disse produkter.

52 Sagsøgeren kan ikke påberåbe sig Z/Yen-undersøgelsen for Retten, idet den ikke har været fremlagt under den administrative procedure. Under alle omstændigheder er der i denne undersøgelse alene foretaget en analyse af den fortjeneste, fællesskabsindustrien skal opnå for at forblive levedygtig, hvorimod det ikke diskuteres, med hvilket beløb prisen på dumpingimporten fra Rusland af ammoniumnitrat skulle forhøjes for at forhindre, at denne import fortsat påførte fællesskabsindustrien skade.

53 Tilsvarende angår de to notater fra selskaberne Hydro Agri France og Grande paroisse, som sagsøgeren fremlagde den 25. april 1995, alene den salgspris for den omtvistede import, som disse to producenter ønskede, hvorimod spørgsmålet om den nødvendige fortjenstmargen til afhjælpning af den skade, som importen påfører fællesskabsindustrien, ikke berøres.

Rettens bemærkninger

Indledende bemærkninger

54 I den foreliggende sag svarer den antidumpingtold, der ved den anfægtede forordnings artikel 1 blev indført i form af en variabel told, til den forhøjelse af prisen på import af ammoniumnitrat fra Rusland, der var nødvendig for at afhjælpe den skade, fællesskabsindustrien led som følge af denne import. Med henblik på at fastslå omfanget af den skade, der blev forvoldt ved den omtvistede import, sammenlignede Rådet den vejede salgspris i Fællesskabet for importen, justeret i forhold til en vis kvalitetsforskel, med indikativprisen for fællesskabsproduktionen. Denne indikativpris beregnedes på grundlag de vejede gennemsnitsomkostninger pr. ton ammoniumnitrat i sække fremstillet af fællesskabsindustrien forhøjet med en fortjenstmargen på 5%.

55 I betragtning 89 til den anfægtede forordning har Rådet begrundet sit valg af en fortjenstmargen på 5% ved beregningen af indikativprisen på følgende måde: »[...] I de nylige antidumpingsager vedrørende urinstof og opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat (UAN) er der anvendt en fortjenstmargen på 5% af omkostningerne, som derfor også ansås for at være en rimelig fortjenstmargen for nitrogenholdige gødningsstoffer.«

56 I betragtning 91 til den anfægtede forordning har Rådet besvaret sagsøgerens argumenter, hvorefter en fortjenstmargen på 10% af omkostningerne udgjorde et mere passende afkastniveau, på følgende måde:

»Den fortjenstmargen, der benyttedes i nævnte regionale procedure, beregnedes ikke på grundlag af den britiske erhvervsgrens faktiske produktionsomkostninger, men på grundlag af omkostningerne efter justering for virkningerne af andre faktorer end dumpingimporten. Under alle omstændigheder tegner den britiske

erhvervsgren sig kun for en mindre del af fællesskabsproduktionen af ammoniumnitrat og har lavere omkostninger end de øvrige EF-producenter. Den britiske erhvervsgrens omkostningsstruktur må derfor anses for at indebære en rimelig forventning om en højere fortjeneste under normale markedsvilkår, end det er tilfældet for EF-erhvervsgrenen som helhed. Endvidere er det fastslået, at EF-erhvervsgrenens faste omkostninger er lidt højere end nødvendigt som følge af opretholdelsen af overkapacitet (jf. betragtning 71). EFMA gjorde også gældende, at det var mere passende at anvende en højere fortjenstmargen på grund af visse omkostninger i forbindelse med fremstillingen af ammoniumnitrat, som ikke påløber ved fremstillingen af urinstof eller UAN-opløsninger. EFMA fremlagde imidlertid ikke tilstrækkelig dokumentation for denne påstand. På baggrund af disse faktorer og efter en omhyggelig vurdering af dette spørgsmål fastslås det, at 5% på de faktiske omkostninger fortsat er en rimelig fortjenstmargen.«

57 Da der er tale om vurdering af komplicerede økonomiske forhold, har Rådet et vidt skøn ved fastlæggelsen af en passende fortjenstmargen. Fællesskabets retsinstanser skal altså begrænse deres prøvelse til at undersøge, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved det omtvistede valg, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. f.eks. Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 67).

58 Det påhviler sagsøgeren at fremlægge de beviser, der gør det muligt for Retten at konstatere, at Rådet har udøvet et åbenbart urigtigt skøn som anført i den nævnte retspraksis (jf. ovennævnte dom i sagen EFMA mod Rådet, præmis 106).

Det grundlæggende kriterium for beregningen af fortjenstmargenen

59 Sagsøgerens første argument, hvorefter den fortjenstmargen, som fællesskabsinstitutionerne skal lægge til grund, er den, som er nødvendig for at sikre fællesskabsindustriens overlevelse og/eller et rimeligt afkast af industriens kapital, finder ingen støtte i grundforordningen. Således hedder det i grundforordningens

artikel 4, stk. 1, at der kun foreligger skade, såfremt den pågældende import gennem virkningerne af dumping har forvoldt eller truer med at forvolde væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren. Tilsvarende fremgår det af grundforordningens artikel 13, stk. 3, at den pålagte antidumpingtold ikke må overstige det, der er nødvendigt for at afhjælpe den skade, der er forvoldt ved dumpingimporten. Det følger heraf, at andre faktorer ikke må tages i betragtning ved fastlæggelsen af skaden som omhandlet i ovennævnte artikel 4, stk. 1.

60 Det følger heraf, at den fortjenstmargen, Rådet skal lægge til grund ved beregningen af den indikativpris, der kan afhjælpe skaden, skal begrænses til den fortjenstmargen, fællesskabsindustrien med rimelighed kan påregne under normale konkurrencevilkår uden dumpingimport. Det ville således ikke være i overensstemmelse med grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 13, stk. 3, at tillægge fællesskabsindustrien en fortjenstmargen, den ikke havde kunnet forvente uden dumping.

61 Kriteriet om den nødvendige fortjenstmargen til sikring af den pågældende erhvervsgrens overlevelse er således ikke i overensstemmelse med grundforordningen. Et sådant kriterium ville gøre det umuligt for fællesskabsinstitutionerne strikte at overholde grundforordningens regler, navnlig i det tilfælde, hvor andre faktorer end dumping, såsom en overskydende produktionskapacitet (jf. nedenfor, præmis 103 ff.), ligeledes bevirkede en reduktion af fællesskabsindustriens rentabilitet. I modsat fald ville fællesskabsindustrien være beskyttet ikke alene mod dumpingimport, men også mod enhver anden faktor, der kan påvirke afkastet af dens investeringer.

62 Det følger heraf, at sagsøgerens første argument, der udgør den grundlæggende præmis for sagsøgerens argumentation, må forkastes.

Beviser fremført af sagsøgeren under den administrative procedure

63 I sit notat af 24. april 1995 har selskabet Hydro Agri France alene angivet den mindstepris frit Fællesskabets grænse, som ifølge selskabet ville gøre det muligt for det at opnå et afkast af sine investeringer på 15% før skat.

64 Tilsvarende har selskabet Grande paroisse i sit notat af 24. april 1995 alene tilvejebragt en række beregninger af den salgspris, der anses for nødvendig for at forrente virksomhedens investeringer i denne sektor.

65 Ingen af disse dokumenter berører spørgsmålet om, hvilken fortjenstmargen fællesskabsindustrien havde kunnet opnå, hvis dumpingimport ikke fandt sted. Disse dokumenter er altså ikke egnede som bevis for, at fællesskabsinstitutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn på dette punkt.

66 Under den administrative procedure har sagsøgeren intet fremført, der angår det ovennævnte spørgsmål om, hvilken gennemsnitlig fortjenstmargen fællesskabsindustrien ville have opnået, hvis der ikke havde foreligget dumpingimport.

67 Sagsøgerens argumenter vedrørende de beviser, der er fremført under den administrative procedure, må altså forkastes.

Z/Yen-undersøgelsen

68 For så vidt angår sagsøgerens argument om, at Z/Yen-undersøgelsen viser, at fællesskabsinstitutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, er det ubestridt, at undersøgelsen ikke blev meddelt Kommissionen under den administrative procedure.

69 Det bemærkes, at Retten i præmis 108 i ovennævnte dom i sagen EFMA mod Rådet har udtalt, at der ikke under sagen kunne tages hensyn til en undersøgelse af fortjenstmargenen, som ikke var meddelt Kommissionen under den administrative procedure. Retten anførte nærmere, at det under en antidumpingsag tilkommer Retten at fastslå, om institutionerne har lagt vægt på rigtige faktiske omstændigheder, og om disse eventuelt er blevet vurderet åbenbart fejlagtigt inden for rammerne af den situation, der forelå på tidspunktet for udstedelse af den anfægtede retsakt. Da sagsøgeren under den administrative procedure ikke har forelagt noget bevis til støtte for sin påstand om, at fortjenstmargen burde være højere, kunne institutionerne derfor ikke tage hensyn til dette forhold på det tidspunkt, da de udstedte den anfægtede forordning.

70 Denne retspraksis finder tilsvarende anvendelse i det foreliggende tilfælde. I modsat fald ville sagsøgeren være i stand til at omgå de af Kommissionen under den administrative procedure fastsatte frister.

71 Det bemærkes, at Rådet og Kommissionen i forbindelse med antidumpingsager er afhængige af parternes frivillige samarbejde om at forsyne institutionerne med de nødvendig oplysninger inden for de fastsatte frister. Selv om de strikte frister, der indførtes ved ovennævnte forordning nr. 3283/94 af 22. december 1994 efter indgåelsen af nye aftaler i 1994 om gennemførelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel, ikke var gældende i det foreliggende tilfælde (jf. ovenfor, præmis 17), var fællesskabsinstitutionerne ikke desto mindre i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), forpligtede til at afslutte undersøgelsen inden for en frist på et år efter procedurens indledning, eller i hvert fald inden for en rimelig frist (Rettens dom af 2.5.1995, forenede sager T-163/94 og T-165/94, NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 1381, præmis 119).

72 Med henblik herpå opfordrede Kommissionen i hver af de tre underretningsskrivelser af 15. december 1994, 6. april og 2. juni 1995 sagsøgeren til at tilkendegive sin opfattelse inden for en bestemt frist. Det følger heraf, at sagsøgeren, der selv igangsatte den administrative procedure ved indgivelsen af sin klage, havde rigelig tid til at forsyne Kommissionen med de faktiske oplysninger, der er indeholdt i Z/Yen-undersøgelsen.

73 Under disse omstændigheder kan sagsøgeren ikke under nærværende sag påberåbe sig faktiske omstændigheder, som virksomheden ikke har forelagt Kommissionen under den administrative procedure, til støtte for sit anbringende om et åbenbart urigtigt skøn.

74 Også selv om sagsøgeren kunne påberåbe sig Z/Yen-undersøgelsen, må det konstateres, at det i denne alene er angivet, hvilket afkast af investeringen der skønnes nødvendigt for at forrente den eksisterende kapital og forny fællesskabsindustriens produktionsapparat. Undersøgelsen indeholder således ikke oplysninger, der kan vise, at fællesskabsindustrien kunne opnå de hævdede afkast, hvis den omtvistede import ikke fandt sted. Undersøgelsen viser heller ikke, hvilket afkast fællesskabsindustrien ville opnå, hvis importen ikke eksisterede.

75 Under alle omstændigheder viser Z/Yen-undersøgelsen således ikke, at fællesskabsinstitutionerne har udøvet et åbenbart urigtigt skøn ved beregningen af den pågældende fortjenstmargen.

76 Det følger heraf, at sagsøgerens argumenter vedrørende Z/Yen- undersøgelsen må forkastes.

Den regionale afgørelses betydning

77 Det er korrekt, at Rådet i betragtning 46 til den regionale afgørelse har udtalt om den britiske industri, at »den pågældende erhvervsgren bør opnå en fortjenstmargen på mindst 10% for at forblive konkurrencedygtig og for at kunne foretage nye investeringer«. Ifølge sagsøgeren skal denne udtalelse gælde for fællesskabsindustrien i dens helhed.

78 For det første bemærkes, således som det er udtalt ovenfor i præmis 59-62, at kriteriet om den mindstefortjeneste, fællesskabsindustrien skal opnå for at »forblive konkurrencedygtig og for at kunne foretage nye investeringer«, ikke i sig selv gør det muligt at fastlægge en fortjenstmargen, der opfylder kravene i grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 13, stk. 3. Et sådant kriterium bestemmer nemlig ikke nødvendigvis den fortjenstmargen, fællesskabsindustrien havde kunne forvente, hvis dumpingimport ikke fandt sted.

79 Det følger heraf, at betragtning 46 til den regionale afgørelse ikke er af betydning for løsningen af den foreliggende sag.

80 For det andet er den blotte omstændighed, at Rådet har fastlagt en bestemt fortjenstmargen i en tidligere antidumpingsag, ikke i sig selv tilstrækkeligt til at vise, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved ikke at lægge den samme fortjenstmargen til grund i en senere antidumpingsag. Det bemærkes i øvrigt, at undersøgelsen i den regionale afgørelse vedrørte perioden mellem den 1. januar og den 30. september 1992 (punkt 6 i denne afgørelse) og angik den britiske industris særlige situation i dette tidsrum, mens undersøgelsen i den foreliggende sag foregik i perioden mellem den 1. april 1993 og den 31. marts 1994 (den anfægtede forordnings punkt 9) og vedrørte den samlede fællesskabsindustri.

81 For det tredje fremgår det af den regionale afgørelses punkt 121, at indikativprisen for de britiske producenter »ville være lig med produktionsomkostningerne plus en rimelig fortjenstmargen på 10%, idet omkostningerne justeres, så der ses bort fra en stigning i undersøgelsesperioden, som skyldes andre faktorer end dumpingimporten«. Det følger heraf, at selv om det antages, at en mindstepris skulle have været fastsat i den sag (jf. punkt 118-121 i den regionale afgørelse), ville fællesskabsmyndighederne nødvendigvis have anvendt en fortjenstmargen, der var lavere end 10%, for at tage hensyn til disse andre faktorer. I øvrigt understregede Rådet klart i betragtning 91 til den anfægtede forordning, at fortjenstmargenen på 10% i den regionale procedure ikke kunne overføres på den foreliggende sag, da »den fortjenstmargen, der benyttedes i nævnte regionale procedure, beregnedes ikke på grundlag af den britiske erhvervsgrens faktiske produktionsomkostninger, men på grundlag af omkostningerne efter justering for virkningerne af andre faktorer end dumpingimporten« (jf. også præmis 103 ff. nedenfor).

82 For det fjerde fremgår det af de beviser, Rådet har fremlagt, at den britiske industri faktisk havde lavere produktionsomkostninger end de andre fællesskabsproducenter (jf. navnlig beregningerne bilagt Kommissionen skrivelse af 2.6.1995). Heroverfor har sagsøgeren ikke tilvejebragt noget, der kan vise, at konstateringen i betragtning 91 til den anfægtede forordning af, at den britiske industris omkostningsstruktur under normale markedsvilkår med rimelighed kunne give denne industri forhåbning om et højere udbytte end fællesskabsindustrien som helhed, var udtryk for et åbenbart urigtigt skøn.

83 For det femte har fællesskabsinstitutionerne, når som i det foreliggende tilfælde fællesskabsindustriens virksomheder har forskellige produktionsomkostninger og således forskelligt udbytteniveau, ingen anden mulighed for at fastsætte indikativprisen end at beregne et vejet gennemsnit af produktionsomkostningerne for samtlige fællesskabsproducenter og hertil føje den gennemsnitlige fortjenstmargen, der anses for rimelig under hensyn til samtlige i betragtning kommende omstændigheder.

84 I det foreliggende tilfælde fremgår det af beregningerne, der er vedlagt som bilag til Kommissionens notat af 2. juni 1995, at Kommissionen for at fastslå, at den pågældende 5% fortjenstmargen var passende, navnlig har undersøgt fællesskabsindustriens vejede omkostninger for perioderne 1990-1991 og 1993-1994, ligesom den også har beregnet den gennemsnitlige fortjenstmargen, der var nødvendig for at gøre det muligt for fællesskabsindustrien som helhed at opnå en indikativpris, der svarede til den britiske industris produktionsomkostninger tillagt en fortjenstmargen på 10%. Resultatet af disse beregninger er følgende:

Produktionsomkostninger for ammoniumnitrat i sække

Ecu pr. ton

	1990-1991	1993-1994	% forskel
Britisk industri	130	116	- 11
Øvrig fællesskabsindustri	136	130	- 4
Gennemsnit EF (herunder Det Forenede Kongerige)	134	124	- 7

Beregning af indikativprisen

	1990-1991	1993-1994
Indikativprisen i ecu/ton for britisk industri på grundlag af produktionsomkostninger + 10%	143	127,6
Nødvendig fortjenstmargen på gennemsnitsomkostninger for den samlede EF-produktion for at nå den britiske indikativpris	6,7%	2,9%
Gennemsnitlig fortjenstmargen for perioderne 1990-1991 og 1993-1993	4,8%	

85 Denne metode førte til en fortjenstmargen på omkring 5%. Det må konstateres, at sagsøgeren ikke har tilvejebragt noget, der kan vise, at ovennævnte beregning er udtryk for et åbenbart urigtigt skøn.

86 Det følger af det foregående, at den fortjenstmargen, der er fastlagt i den regionale afgørelse, ikke kan overføres på det foreliggende tilfælde.

87 Sagsøgerens argumenter vedrørende den regionale afgørelse må derfor forkastes.

Den vejede gennemsnitlige fortjeneste på fællesskabsindustriens salg

88 For så vidt angår argumentet vedrørende den vejede gennemsnitlige fortjeneste på 15,6% af fællesskabsindustriens salg i 1990-1991 (jf. betragtning 51 til den anfægtede forordning) kan det tiltrædes, at den rentabilitet, der kunne iagttages, før dumpingimporten satte ind, kan være et gyldigt indicium for, hvilken fortjenstmargen fællesskabsindustrien kunne have opnået, hvis den nævnte import ikke havde fundet sted.

89 Imidlertid er størrelsen af denne fortjeneste, der er konstateret i betragtning 51 til den anfægtede forordning, beregnet på grundlag af et enkelt år (nemlig i det foreliggende tilfælde året 1.4.1990 til 31.3.1991), ikke i sig selv tilstrækkelig som bevis for, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved fastsættelsen af den fortjenstmargen af omkostningerne, som fællesskabsindustrien rimeligvis kunne have opnået i undersøgelsesperioden, dvs. mellem 1. april 1993 og 31. marts 1994, hvis den nævnte import ikke havde fundet sted.

90 Da fortjenesten ved salg afhænger af talrige faktorer, der kan variere over tid, muliggør resultaterne fra ét enkelt år, før den pågældende import påbegyndtes, ikke en sikker fastlæggelse af, hvilken fortjenstmargen fællesskabsindustrien med rimelighed havde kunnet forvente på normale markedsvilkår i en given senere periode. Dette gælder så meget desto mere, da der i det foreliggende tilfælde er tale om et råstof, hvis salgspris, og dermed rentabiliteten, kan variere fra et år til det næste på grundlag navnlig af variationer i udbuddet og efterspørgselen på internationalt plan, uden at disse variationer har nogen direkte forbindelse med produktionsomkostningerne.

91 Med hensyn til de fortjenstmargener, fællesskabsproducenterne har anført som svar på Kommissionens spørgeskema, og som sagsøgeren også har påberåbt sig, bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis for disse tals realitet og pålidelighed, hvorfor disse ikke kan påvirke resultaterne af Kommissionens undersøgelse.

92 Sagsøgerens argumenter vedrørende den vejede gennemsnitlige fortjeneste på fællesskabsindustriens salg må altså forkastes.

UAN- og urinstofsagerne

93 Med hensyn til argumentet om, at UAN- og urinstofsagerne, der er nævnt i betragtning 89 til den anfægtede forordning, ikke er brugbare som fortilfælde, er det ubestridt, at i disse to sager, der afsluttedes henholdsvis den 22. december 1994 og den 16. januar 1995 (jf. ovenfor, præmis 30), har Rådet lagt en fortjenstmargen på 5% af omkostningerne til grund for beregningen af indikativprisen.

94 I UAN-sagen konstaterede Rådet følgende i betragtning 36 til forordning nr. 3319/94 af 22. december 1994:

»[...] EF-producenterne [fremlagde] i besvarelsen af spørgeskemaet forskellige mål for fortjenesten, som anvendes internt i virksomhederne. Disse mål varierede betydeligt fra virksomhed til virksomhed, og i flere tilfælde var de ikke opstillet specielt for UAN, men var resultatet af en generel koncernpolitik ved evalueringen af investeringsprojekter. Under disse omstændigheder fastslog Kommissionen som led i den foreløbige undersøgelse, at den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet ikke specielt havde dokumenteret sin påstand om størrelsen af en rimelig fortjenstmargen. Efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger har EFMA fremlagt nye oplysninger.

Med henblik på den foreløbige afgørelse udledte Kommissionen den benyttede fortjenstmargen af det forhold, at den pågældende vare befandt sig på et modent stadium, således at der kun var behov for beskedne midler til finansiering af investeringer, forskning og udvikling. Der er ikke modtaget nye oplysninger fra EFMA, som berettiger en anden vurdering med henblik på den endelige afgørelse. [...]«

95 Sagsøgeren har ikke anfægtet ovennævnte forordning nr. 3319/94 af 22. december 1994.

96 I urinstof-sagen konstaterede Rådet følgende i betragtning 73 til forordning nr. 477/95 af 16. januar 1995:

»Flertallet af EF-producenter gjorde gældende, at de for at forblive konkurrencedygtige måtte opnå en mindstefortjeneste på 10-15% før skat. Denne påstand dokumenteredes imidlertid ikke, og da urinstof er en vare, som har været på

markedet i mange år, anses dette tal for at være for højt. Kommissionen er af den opfattelse, at når der er taget hensyn til nedgangen i efterspørgslen efter urinstof, til behovet for at finansiere yderligere investeringer i produktionsanlæg samt til den fortjeneste, som ansås for rimelig i den oprindelige antidumpingundersøgelse vedrørende denne vare, bør der anvendes en fortjenstmargen før skat på 5% som grundlag for at vurdere den manglende fortjeneste i den foreliggende procedure.«

97 I den sag, sagsøgeren anlagde til anfægtelse af forordning nr. 477/95 af 16. januar 1995, frifandt Retten Rådet ved ovennævnte dom i sagen EFMA mod Rådet. I denne dom konstaterede Retten bl.a., at sagsøgeren ikke under den administrative procedure havde tilvejebragt noget, der kunne rejse tvivl om den fortjenstmargen på 5%, som Rådet havde lagt til grund (jf. ovenfor, præmis 69).

98 Det fremgår af sagen, at UAN er en blanding af urinstof og ammoniumnitrat, og at disse tre produkter er kvælstofgødninger, der efter omstændighederne kan fremstilles i samme fabrik.

99 Det fremgår i øvrigt, at disse tre produkter er konkurrerende, og at landbrugernes valg blandt dem, således som også sagsøgeren har erkendt, bl.a. afhænger af prisen på de respektive produkter.

100 Endvidere har sagsøgeren i nærværende sag ikke bestridt Rådets påstand i den anfægtede forordnings punkt 91, at produktionsomkostningerne for ammoniumnitrat ikke er højere end produktionsomkostningerne for UAN og urinstof.

101 Når henses hertil, har sagsøgeren ikke bevist, at fællesskabsinstitutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at tage hensyn til den fortjenstmargen, Rådet

har lagt til grund i UAN- og urinstofsagerne for navnlig at anlægge en sammenhængende politik i forhold til de pågældende tre produkter.

102 I øvrigt har sagsøgeren ikke fremlagt noget, der viser, at de overvejelser, der er anført i UAN- og urinstofsagerne — og ifølge hvilke de pågældende produkter befandt sig på et modent stadium, således at der kun var behov for beskedne midler til finansiering af investeringer, forskning og udvikling — ikke tilsvarende må være gældende for ammoniumnitrat.

Indsigelserne fremsat i replikken vedrørende andre årsager til skaden

103 I replikken har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet har tilsidesat retten til kontradiktion, ikke har overholdt begrundelsespligten og har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved i svarskriftet for første gang at henvise til andre faktorer som årsag til den skade, fællesskabsindustrien led, og navnlig industriens overkapacitet som begrundelse for en nedsat fortjenstmargen.

104 Det bemærkes, at Rådet i betragtning 91 til den anfægtede forordning anførte, at »[...] det [er] fastslået, at EF-erhvervsgrenens faste omkostninger er lidt højere end nødvendigt som følge af opretholdelsen af overkapacitet« (jf. betragtning 71).

105 I betragtning 71 til den anfægtede forordning konstaterede Rådet bl.a., at »det står klart, at EF-erhvervsgrenens kapacitet stadig er så stor, at den sagtens kan klare efterspørgslen på EF-markedet, også hvis der ikke forelå dumpingimport fra Rusland og Litauen. Denne situation må anses for at have bidraget til at opretholde større faste omkostninger for denne vare end nødvendigt«.

106 I betragtning 72 til den anfægtede forordning anført Rådet også, at de faktorer, der var omhandlet i betragtning 67-71, navnlig fællesskabsproducenternes strategi (betragtning 70) og fastholdelsen af en overkapacitet (betragtning 71), »har spillet en rolle i henseende til nedgangen i EF-erhvervsgrenens produktion, kapacitetsudnyttelse og beskæftigelse, og opretholdelsen af en for stor kapacitet kan have medvirket til, at produktionsomkostningerne er højere end nødvendigt med en deraf følgende negativ indvirkning på fortjenesten«. Rådet konkluderede i betragtning 75, at »en vis del af den skade, der er påført EF-erhvervsgrenen, kan tilskrives andre faktorer end dumpingimporten«.

107 Det er rigtigt, at Rådet i betragtning 91 til den anfægtede forordning nedtonede forøgelsen af de faste omkostninger som følge af overkapacitet gennem anvendelsen af adverbiet »lidt«; men det fremgår klart af en samlet læsning af betragtning 70, 71, 72, 75 og 91, at Rådets vurdering af fortjenstmargenen ikke desto mindre skete under hensyn til: a) at fællesskabsindustrien havde en overkapacitet; b) at denne situation bidrog til at fastholde de faste omkostninger på et højere niveau end nødvendigt; c) at en vis del af den skade, fællesskabsindustrien havde lidt, var forvoldt af andre faktorer end dumpingimporten, og navnlig af den nævnte overkapacitet.

108 I øvrigt anførte Kommissionen i punkt 4.3 i sin anden underretningsskrivelse af 6. april 1995 i det væsentlige samtlige de ovenfor omtalte faktiske oplysninger, der er indeholdt i den anfægtede forordnings betragtning 70, 71, 72 og 75. Tilsvarende nævnte Kommissionen i sine skrivelser af 6. april, 2. juni og 23. juni 1995 samtlige de faktiske oplysninger, der er anført i den anfægtede forordnings betragtning 89, 90 og 91. Sagsøgeren bestred imidlertid på intet tidspunkt under den administrative procedure disse faktiske oplysninger.

109 Uanset det af sagsøgeren i replikken hævdede indeholder svarskriftet således ikke væsentlige nye omstændigheder, det være sig i forhold til indholdet af den anfægtede forordning eller i forhold til de oplysninger, der blev givet under den administrative procedure.

110 I særdeleshed udgør svarskriftets punkt 15, hvori det anføres, at Rådet i det foreliggende tilfælde har lagt en lavere fortjenstmargen til grund end i den regionale afgørelse, for at tage hensyn til den omstændighed, at det i det foreliggende tilfælde er de faktiske produktionsomkostninger, der er lagt til grund, og ikke justerede omkostninger, ikke en ny begrundelse, idet denne argumentation allerede findes i betragtning 91 til den anfægtede forordning (jf. ovenfor, præmis 81). I øvrigt fandtes denne begrundelse og den omstændighed, at fællesskabsindustriens faste omkostninger var »lidt højere« som følge af en overkapacitet, allerede i Kommissionens skrivelse af 23. juni 1995 (jf. ovenfor, præmis 13).

111 Det følger af det foregående, at anbringenderne fremført i replikken vedrørende tilsidesættelse af retten til kontradiktion, manglende overholdelse af begrundelsespligten og åbenbart urigtigt skøn vedrørende eksistensen af overkapacitet ikke støttes på faktiske eller retlige omstændigheder, der er kommet frem under retsforhandlingerne.

112 Disse anbringender skal herefter afvises i medfør af procesreglementets artikel 48, stk. 2.

Den hævdede åbenbare urimelighed, der er forbundet med den fortjenstmargen, fællesskabsinstitutionerne har lagt til grund

113 Argumentet om, at den fortjenstmargen, Rådet har lagt til grund, indebærer, at anden fællesskabsindustri end den britiske har en fortjenstmargen, der er praktisk talt nul, kan ikke tillægges betydning. Det bemærkes, at Rådet i det foreliggende tilfælde stod over for en særegen situation, idet en del af fællesskabsindustrien, nemlig den britiske, der stod for omkring 45% af fællesskabsproduktionen, havde omkostninger, der var lavere end omkostningerne hos de øvrige fællesskabsproducenter, der varetog omkring 55% af produktionen, og navnlig lavere end den franske industris.

114 Således var produktionsomkostninger for ammoniumnitrat i sække ifølge Kommissionens skrivelse af 2. juni 1995 i 1993-1994 116 ECU pr. ton i den britiske industri og 130 ECU pr. ton hos de øvrige fællesskabsproducenter (jf. ovenfor, præmis 84).

115 Imidlertid er Rådet i en antidumpingsag, der omfatter hele Fællesskabet, og som skal munde ud i fastlæggelsen af en indikativpris, som skal gælde for hele fællesskabsindustrien, nødvendigvis forpligtet til at tage hensyn til produktionsomkostningerne i fællesskabsindustrien i sin helhed. Navnlig kan Rådet ikke beregne indikativprisen alene på grundlag af de højeste produktionsomkostninger, idet dette ville resultere i fastlæggelsen af en indikativpris, der ikke ville være repræsentativ for hele Fællesskabet.

116 Med hensyn til beregning af en fortjenstmargen i forhold til omkostningerne tilføjes, at jo højere omkostningerne er, jo højere vil mindsteprisen være. Hvis således de priser, der lægges til grund for beregningen, er dem, der tages af producenterne med de højeste produktionsomkostninger, ville den fortjenstmargen, der ville følge heraf for de andre producenter, risikere at være for høj, mens de førstnævnte ville opnå en ugrundet beskyttelse.

117 Det følger heraf, at fællesskabsinstitutionerne i det foreliggende tilfælde med henblik på beregningen af indikativprisen måtte basere sig på de vejede gennemsnitlige produktionsomkostninger for den samlede fællesskabsindustri, hvilket ifølge Kommissionens skrivelse af 2. juni 1995 vil sige omkring 124 ECU pr. ton.

118 Derefter skulle fællesskabsinstitutionerne til de vejede gennemsnitlige produktionsomkostninger føje den fortjenstmargen, de skønnede rimelig, for at fastlægge indikativprisen.

119 I den henseende fremgår det af det foregående, at Rådets vurdering i det foreliggende tilfælde af, at en fortjenstmargen på 5% var passende, støttes på en række forhold, nemlig bl.a: a) overvejelserne anført i UAN- og urinstofsagerne, navnlig med hensyn til produktets modne stadium; b) kravet om ikke at anvende en fortjenstmargen, der var forskellig fra den, der lagdes til grund i disse to sager; c) beregning af den gennemsnitlige fortjenstmargen, der var nødvendig for at gøre det muligt for fællesskabsindustrien som helhed at opnå en indikativpris svarende til den britiske industris produktionsomkostninger med tillæg af en fortjenstmargen på 10%; d) den omstændighed, at fortjenstmargenen på 10% i den regionale procedure fandt anvendelse på justerede omkostninger, ikke på faktiske omkostninger; e) der fandtes ikke andre forhold, der kunne begrunde en højere fortjenstmargen; f) eksistensen af en vis overkapacitet (jf. ovenfor, præmis 59-112). Af de grunde, som er anført ovenfor, har sagsøgeren ikke bevist, at Rådets skøn vedrørende disse forskellige forhold er udtryk for et åbenbart urigtigt skøn.

120 Denne konklusion anfægtes ikke af den blotte omstændighed, at en væsentlig del af fællesskabsindustrien på denne måde har fået tillagt en meget lav eller ikke eksisterende fortjenstmargen set i forhold til den således fastlagte indikativpris.

121 Denne konsekvens følger nemlig af, at denne del af fællesskabsindustrien havde produktionsomkostninger, der var højere end gennemsnittet for fællesskabsindustrien som helhed. I øvrigt har sagsøgeren ikke tilvejebragt noget, der kan vise, at det var umuligt for de berørte producenter yderligere at reducere deres produktionsomkostninger og således i forhold til indikativprisen opnå den fortjenstmargen, Rådet havde forudsat.

122 I øvrigt har sagsøgeren ikke tilvejebragt noget, der viser, at de af Kommissionen foretagne og af Rådet bekræftede beregninger var blevet forvansket ved devalueringen af det britiske pund i 1992. Under alle omstændigheder havde fællesskabsinstitutionerne, da der ikke fandtes en fælles mønt, ingen anden

mulighed med henblik på de omtvistede beregninger end at omregne de forskellige nationale valutaer til ecu i henhold til den vekselkurs, der var gældende på det pågældende tidspunkt.

123 Argumentet om, at den pågældende fortjenstmargen er åbenbart urimelig for en væsentlig del af fællesskabsindustriens vedkommende, må derfor forkastes.

124 Det følger af det foregående, at sagsøgeren ikke har bevist, at Rådet ved i den anfægtede forordning at fastlægge en fortjenstmargen på 5% for fællesskabsproducenterne af ammoniumnitrat har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

125 Herefter bør Rådet frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

126 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer medlemsstater og fællesskabsinstitutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og skal derfor bære sine egne samt Rådets omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom. Intervenienterne Den Franske Republik og Kommissionen skal bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**

2) **Sagsøgeren betaler sine egne og Rådets omkostninger. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Den Franske Republik betaler deres egne omkostninger.**

Potocki Lenaerts Bellamy

Azizi Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. oktober 1999.

H. Jung

Justitssekretær

A. Potocki

Afdelingsformand